

A enega še ni med njimi,
ki rad bi danes jo častil,
ki bi jo rad za lepi praznik
z nebeško pesmíco slavil.

V samotni celici umira
deviškočisti Stanislav.
Končan je boj, končane boli —
že duh je v blaženstvu višav.

Danica ravno je zaprla
pred dnevom biserno oko,
ko je pristopil smrtni angel,
odnesel lilijo v nebo.

Odprli so se rajski dvori,
razmaknil se nebá obok:
svetnik je stopil med svetnike,
pri Materi je bil otrok!

M. Elizabeta.

Dobri ljudje.

23. Veseli kuhar.

samostanu sv. Katarine na Sinajski gori je živel kuhar, ki je moral vsak dan kuhati za več kot dvesto oseb, in je bil vendar pri žarečem ognjišču vedno vesel in dobre volje.

Opat, ki ga ni nikoli videl drugačnega nego veselega in jasnega lica, ga vpraša nekoč: „Kako je to mogoče, da si vkljub tolikemu trudu in naporu vendar še vedno tako vesel in zadovoljen ter nisi nikoli nejevoljen?“ — „To pa prihaja odtod,“ odgovori kuhar, „ker vse, kar moram delati, delam iz ljubezni do ljudi in še bolj iz ljubezni do Boga! Ljubezen stori, da je vse sladko in lahko.“

Dober mora biti človek, kaj ne, potem gre pa vse gladko in lahkotno!

24. Srečna srečka.

Bilo je na Dunaju. V gostilni sedi pri čašici vina gospod dobrohotnega obraza. Kar se mu približa bolj ubožno oblečen mož in plašno ogovori gospoda, ki je bil bogat bankir: „Dobri gospod, jaz sem ubog drvar, moja žena in moji trije otroci so v veliki bedi; obiskala nas je bolezen, vse smo že prodali, pri delu sem tudi že bolj neokreten in se torej zaslužek manjša. Tukaj imam srečko in hotel sem vas prositi, dragi gospod, da bi mi jo odkupili. Prihodnji teden moram plačati stanarino.“

Bankir, že vajen takih prošenj, hoče prošnjika kar odsloviti, rekoč: „Jaz ne potrebujem nobene srečke!“ Toda ubogi drvar ponovi svojo prošnjo tako nujno, da se kaže bankir nekoliko voljnjejšega in reče: „Pa pokažite tisti papir, da vidim, ali je res kaj vreden.“ Drvar mu ponudi v čist papir zavito srečko. Bankir jo ogleduje ter gre nato vun, da bi poizvedel pri gostilničarju, ali mu je kaj znan ta mož. Gostilničar vé o njem pripovedovati le hvalne reči. Zato bankir plača srečko; drvar se zahvali in veselo odhiti domov.

Štiri tedne potem pokliče bankir drvarja k sebi. Ves v strahu pride ubogi drvar, češ, morda ni kaj v redu pri njegovi prodani srečki. Bankir pa ga ves vesel nagovori: „Glejte, dragi moj, vaša srečka mi je prinesla srečo!“ — „To me srčno veseli,“ odgovori drvar, „ljubi Bog vam je poplačal vaše dobro delo.“ — „Pa uganite, koliko sem zadel?“ — „Kaj vem?“ — „No, pa pogledjte,“ reče bankir in privzdigne nekoliko preprogo, ki je bila z njo miza pokrita; ležal je tu bankovec pri bankovcu, „glejte, toliko sem zadel.“ Drvarju se lice razžari. „Pa, ljubi moj mož, jaz imam dovolj denarja, vzemite vi polovico, deliva si bratovski.“ — „Ne, ne, gospod, to ne gre, jaz sem vam prodal srečko; dali ste mi, kar je bila srečka vredna; veseli me, da ste bili tako srečni.“ Zdaj odgrne bankir vso mizo, ki je bila pokrita z denarjem. Drvarju kar sapa zapre. Ko bi bil mogel pridržati srečko, bi bil on toliko zadel, zdaj pa nima nobene pravice do dobitka. „Lahko si mislim, dragi moj,“ začne bankir, „kako vam

je zdaj pri srcu. Popraševal sem in zvedel, da ste pošteni in priden delavec in da ubožno živite. Sklenil sem že takrat, ko sem kupil vašo srečko, da vam izplačam dobiček, ako bo zadela. Nate, le vzemite denar, vaš je. Pametno ga rabite in bodite srečni!“ Bankir zloži denar skupaj in ga izroči drvarju, ki se še vedno brani, toda dobrohotni gospod ne odneha. Lahko si mislite, kako zelo je osrečila dobro družinico drvarjevo ta veledušnost dobrega človeka! Pa tudi nesebičnost drvarjeva je vse hvale vredna. Ave Maria.

Flerinova Olga.

I.

Ko je bila stara deset let in je bil njen god, je šla Flerinova Olga k teti. Teta je bivala dve uri od Radeč, v vasi Žlebovice.

Solnce je stalo visoko na nebu, ko sta šli Olga in mati po cesti iz trga. Neprijetno je žgalo in pripekalo, curkoma je tekel Olgi pot s čela.

Olga je bila vesela.

„Mama, ali je teta še vedno v tisti hiši?“

„Še, Olga.“

„Ali je sama?“

„Hm, ne vem.“

Samo zato je bila Olga vesela, ker je vedela, kaj da bo pri teti. Pozno bo, in takrat bosta vstopili Olga in mati v izbo.

„Dober večer!“

In teta se bo dvignila izza mize, odložila bo velika očala.

„Bog daj dober večer!“

Takrat bo zapazila še Olgo.

„O Olga, ti tukaj? — Ti majhna! Saj je danes tvoj god . . .“

In jo bo prijela za roko in jo odvedla k polni mizi.

„Na, jej Olga! Pomaranče, fige, rozine . . .“